

и тревожно чуроли, като птиче, което вика загубената си майка. Какво е туй? Той не можеше да разбере станалото. Неговият конь, издигналъ глава, гледа нѣкжде и прѣхти — Колювия го нѣма. И Коля нѣма, и нея!

Избѣгали!

Огледа се като лудъ. И видѣ надъ коритото на бѣлия камъкъ кичуръ черни кжпини. Нѣкой ги набралъ и ги забравилъ.

Изрева като подскрижено отъ кръвь добиче. Тѣй изрева, че небето на две раздѣли. Попипа си ножа. Изтегли го, замахна, затече се и го хвърли насрѣдъ пжтя. Наведе се надъ него. Свѣти наточениятъ ножъ, месецътъ бѣга по него и замаената му глава бѣга. Падна на очитѣ си и почна да рови съ настрѣхнали прѣсти земята. Захапа я. Прѣстъ яде.

Съвзе се, когато заруменѣ небето. Очитѣ му бѣха затоплени, сякашъ е ходилъ на майчиния си гробъ. Предъ него се кжпѣха клаветѣ, пламваха нивята и задъ тѣхъ, откъмъ Одаитѣ, се издигаше синьо облаче димъ. Той не тръгна къмъ Одаитѣ, а яхна коня си и прасна направо презъ нивята, презъ дълбокото жито, къмъ Дунава. Надвечеръ стигна въ Русчукъ, продаде коня си и мина въ Влашко.

Старецътъ въздъхна. Предъ очитѣ му се втурнаха една подиръ друга дългитѣ години на гурбетчилъкъ по чуждата земя. Той